

M.G. van der Hoeven

Van: "Stichting RefoAnders" <beheerder@refoanders.nl>
Aan: <mgvdhoeven@solcon.nl>
Verzonden: donderdag 30 september 2010 0:56
Onderwerp: Een(zaam)heid

Persbericht*Een(zaam)heid in de kerk?***RefoAnders doet een oproep tot eenheid als middel tegen de eenzaamheid!**

Op dit moment is het de eerste Week tegen Eenzaamheid, georganiseerd door Coalitie Erbij. In het kader hiervan zijn er meer dan honderd activiteiten en vrijwilligersbijeenkomsten in het hele land.

Nog niet zo lang geleden zei een dominee in de preek die ik beluisterde, Als Christen ben je een vreemdeling hier op aarde. Als ik naar kerk ging in mijn jeugd wist ik dat er uit mijn straat diverse mensen gingen en liepen we vaak samen op. Tegenwoordig is het zeker in de grotere plaatsen maar zelden meer, dat je burens hebt die samen met jou naar kerk gaan. Het kan zelfs zijn dat je de enigste in een bepaalde wijk bent! Een christen is steeds meer een vreemdeling geworden in onze samenleving. Zijn denken wordt nauwelijks nog begrepen en steeds vaker nauwelijks nog geaccepteerd.

Maar nu komt die christen op zondag in de kerk, daar ontmoet hij zijn mede christenen, de broeders en zusters in het geloof, hen waarmee hij of zij zich verbonden weet! En wat gebeurt er? stil en ingetogen gaat men ter kerke, wanneer men veel drukte verwacht vaak een half uur of nog langer voor de tijd, want de eigen plaatst mocht eens bezet worden door een ander. Stil en ingetogen loopt men naar de kerkbank, stilletjes gaat men zitten, een nauwelijks merkbare knik van herkenning en in het mooiste zondagse pak. Met een strak gezicht wordt de preek beluistert. Muisstil en kaarsrecht zittend verstrijkt het anderhalf uur.

Ook na de dienst zie je eigenlijk alleen de jeugd nog wat napraten, waarschijnlijk over het uitgaansleven van de afgelopen zaterdag op zondagnacht. De ouderen lopen stilletjes met licht naar de grond gebogen hoofd naar huis.

Haast spottend lijkt het wanneer je zo de kerkgang beschrijft. Enige onzekerheid bekruipt me dan ook. Toch bedoel ik dit zeker niet spottend, maar vooral beeldend en appellerend. Ik wil laten zien hoe we ongemerkt, vanuit een soort gewoonte en sleur, vergeten zijn dat we als gemeente één behoren te zijn! Christus doet in zijn hogepriesterlijk gebed een bede die we ons nu wel zeer mogen aantrekken, "Opdat zij één zijn, gelijk als Wij één zijn" Deze bede willen ook wij als christenen met homogevoelens in deze week onder de aandacht brengen. Geborgenheid, verbondenheid en veiligheid moet juist ook binnen onze eigen christelijke kerk te vinden zijn.

Groeten we hen die naast ons in de bank komen zitten tijdens de kerkdienst? Zijn we hartelijk belangstellend naar de nieuwe bezoeker of kijken we scheef van "die zit op mijn plek"?

Christenen met homogevoelens die hun leven celibatair willen invullen hebben grote behoefte aan geborgenheid. Juist de kerk zou hen een geestelijke geborgenheid kunnen bieden. De warmte van het "Welkom in Gods huis" moet zichtbaar en voelbaar en hoorbaar zijn.

Graag doen we in deze week tegen de eenzaamheid een oproep aan alle christenen om de eenzaamheid in de kerk tegen te gaan. Wees weer verbonden met elkaar, zoals de eerste christen gemeente die alle dingen met elkaar gemeen hadden. Vraag eens aan elkaar hoe de week was of het goed gaat, of je wellicht iets voor de ander kunt of mag betekenen. Zoek juist in deze tijd van individualisme en van steeds scherpere tegenstellingen tussen de verschillende groepen elkaar op. Zoek de Eenheid van Gods kerk waar Christus om bad. Deze eenheid kon wel eens het sterkste appél op onze samenleving zijn wat wij als kerk nu uit kunnen dragen.

Einde persbericht

Voor verdere informatie

Johan Quist directeur Stichting RefoAnders

johan@refoanders.nl

of bel 06-23268887

[Deze nieuwsbrief niet meer ontvangen?](#)